بله دیوه

د

Ketabton.com

کل پاچا ((الفت))

جرمنی ۲۰۱۱ میلادی کال

www.ulfat.de

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

سرليك: مخ:

خپله ژبه 1

خپل مليت ساتل........ 2

حركت او وينبتوب........ 4

لوئېدل او جديت 5

پوره ژوندون 7

د ژوند مقصد 8

ګنډل........ 10

زړه او سترګې 11

زه دې پېژنم........ 12

حقيقت........ 13

دمحبت رڼا 14

شعر او ادب 14

شاعر او عالم........ 15

دتورې رڼا 17

خوږ ژوند 20

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

خپله ژبه

دغه لمر چې پاس په آسمان کې زمونږ دپاسه ځلېږي اوپخپل نوراو حرارت دځمکې دمخ په بوټو او ژوندیو شیانو کې دنشوې نما قوت پیداکوي همدغه شان یو بل معنوي لمرهم شته چې وړانګې اوپلوشې یې دانسان په زړه او دماغ ولیږي او له انعکاس څخه یې افکار او خیالات پیداکېږي، دا افکار یا خیالات چې د الفاظو او کلماتوپه جامه کې څرګندشي نطق، خطابه، شعر موعظه، نصیحت او داسې نو ورته ویل کېږي چې داټول دژبې ترعمومي عنوان لاندې راځي او انسان ورباندې له نورو حیواناتو امتیاز پیداکوي.
نوویلی شو چې زمونږ الفاظ او کلمات تش هغه اصوات نه دي چې له مرغانو او نورو حیواناتو اوریدل کېږي، بلکه دا زمونږ دزړه غږ او د فکر فانوس دی چې زمونږ فکري رڼا او نور زیاتوي او مونږ په همدغه وسیله کولی شو چې یودبل په مقصد پوه شو اویوله بله فکري او معنوي استفاده وکړو. دابايد مونږ ومنو چې که انسان دنطق او ویناقوت نه لرلی او دافکار و او خیالاتو د جریان د پاره یې دا مجرا نه درلودی هېڅکله به دغه ذهني او عقلي ارتقا نه وه کړې اونه به یې له نورو حیواناتو دومره توپیر درلود. نو زمونږ ویناکه څه هم د هغې رڼا زېړنده ده چې له یوه ډېر لوړاسمانه زمونږ ذهن ته راښکته کېږي مګر ددې رڼا په زیاتوالي کې زښت ډېرتاثیر اودخل هم لري چې باید په ډېرزیات اهمیت ورته قایل شو.
داهم باید وویل شي چې ددغه معنوي لمر فیضان چې انسان ورځنې فکري رڼا اخلي اوژبه ورځنې پیداشویده، دا هم لکه دابل لمرد مناطقو اومملکتو دجغرافیوي وضعیت په لحاظ مختلف تاثیرات لري اولکه چې یو مملکت له بل ځینې پخپلو مخصوصو بوټو او حیواناتو امتیاز پیداکوي اومعناً بېلېږي، قامونه هم یوله بله پخپله ملي او مخصوصه ژبه جلاکېږي او داهېڅ امکان نلري چې دمځکې دمخ ټول انسانان په یوه ژبه وګړېږي، بلکې داطبیعي اومنل شوی قانون دی چې هرملت به ځانته ژبه لري، اوپخپله ژبه کې به علمي اومعنوي ارتقا کوي همدغه سبب دی چې یوسړی په ډېر زیار او زحمت هم په پردۍ ژبه کې داسې ادیب کیدی نشي چې له اهل زبانو څخه یې هېڅ فرق ونشي، داځکه چې دبلې ژبې الفاظ او کلمات دده دهغو دقیقو القاآتو ترجماني نشي کولی چې دی پخپله ژبه کې ور ځینې تعبیر کولی شي، نو ضرور دده ذهني او دماغي واردات بې تعبیره پاتې کېږي او د فکرلار یې بندېږي چې دېته بایدفکري اومعنوي اختناق ووایو.
نوملتونه هم لکه اقلیمونه او مناطق د اجتماعي ناموس او طبیعي نظام له اغېزې لاندې دي چه هېڅکله ورځینې سرنشي غړولی او حتماً ورسره موافقت کوي، که څوک له دې قانون مخالفت کوي او غواړي چې په بله ژبه کې دعلم او عرفان، ادب او بصیرت خاوند شي هغه داسې مثا ل لري لکه چې دتودو ملکو مخصوص بوټي په سړو ملکوکې کري یادیوه موسم کرهڼه په بل کې کوي. داڅرګنده ده چې له دغسې سعی او عمل ځنې هېڅ نتیجه نه اخیستل کېږي او داراز زیار او زحمت انسان نشي مسعود کولی.
که یوملت وغواړي چې خپل احتیاجات په بله ژبه پوره کاندې او په پردۍ ژبه کې د علم اومعارف خاوند شي ښایي چې پخپل جدوجهد ځینې معلومات لاس ته راولي اولږڅه خپله مخه رڼاکړي، مګر دارڼا به لکه دغلو ډیوه ډېره ضعیفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خړه وي چه په نړۍ شما ل به مري او هېڅ دوام به نلري. که ملت دبل په ژبه څه زده کړه کوي هغه زده کړه به لکه دطوطي اومينا زده کړه تش دژبې په سر وي او زړه ته به هېڅ لارنلري په داسې ملت کې هېڅکله دفکري نشوې او ارتقا هيله نه کېږي او نه په علم اوادب کې سمه اوصحيح لار ورته پيداکېږي، دا راز ملتونه هميشه خپلې سترګې غړوي مګرڅه نه ويني. نو مونږ بايد اروړمرو خپله ژبه ژوندۍ کړو او دعلم وعرفان ډيوه پکې بله کړو څکه چې دا ژبه دملت په ذهن او زړه کې ځاى لري او په رڼا باندې بې طبعاً دملت ذهني او دماغي خونه روښانه کېږي او ډېر ژر دمعارف پلوشې دوطن په هره خواکې خپرېږي.

خپل مليت ساتل

هرملت بعضې مخصوص شيان لري چې که سړى هغه ورځيني لرې کړي هېڅ امتيازورته نه پيداکېږي.
دهمدې لامله هر ژوندى او بيدار ملت خپل ټول ملي شيان لکه: رسوم او اداب، ملي موسيقي اوملي ادب، ملي ژبه اوملي روايات، ملي ذوق او ملي اخلاق په ډېرښه شان ساتي اوهېڅکله ځان دبل قوم په ځېرنه ښکاره کوي. بعضې ملتونه پدې باب کې دومره ډېر احتياط کوي چه خپل خرافات اوبيمعني شيان چې هېڅ فايده پکې نه وي هم له لاسه نه باسي اوډېر ورباندې ټينګ وي. يوملت له بل ځنې علم، فن اوصنعت اخلي خوملي خصايص بې هېڅکله نه قبلوي مګر ځينې ضعيف النفس ملتونه چې دنورو ترتاثېر لاندې راغلي، خپل ملي ذوق اواحساس بې ورک کړيدي ځکه چې هغوى ته خپل هرڅه بدمعلومېږي او پردى هرڅه ورته ښه ښکاري نوپه هرشي کې د نورو تقليدکوي او دمليت په معنى هم هېڅ نه پوهېږي خپل ځانونه ورته ډېرټيټ اوښکته ښکاري، ښه اوبد دنوروپه ذوق ځانته معلوموي او له ځانه هېڅ فکرنشي کولى.
که سړى ديوه قام ازادي اوخپلو اکي دروح اونفس له خواپه نظرکې ونيسي نوپوره ازادي او حقيقي خپلواکي هغه قوم لري چې پخپل فکرکې دبل قوم ترتاثېرلاندې نه وي راغلى يعنې په غير شعوري طورپه بل قام پسې نه وي روان، نه بې ذوق دبل دذوق تابع وي اونه دبل قوم فکرله خپل فکره ښه ګڼي.
هرکله چې پښتون يوتوريالى اوننګيالى ټبردى چې تراوسه په دنياکې په جګواو هسکو سترګو ژوندون کوي او هېڅکله ورته بل څوک له ځانه لوړاو سترنه ښکاره کېږي نو طبعاً بايدخپل ملي خصوصيات اوپښتني مميزات په ښه شان وساتي او هېڅکله بې له لاسه ونه باسي.
دپښتنوملي اخلاق اوخويونه چې په پښتونواله ورځنې تعبيرکېږي دمليت ستنې اومهم ارکان دي چې په اجتماعي حيات کې ډېرزيات قيمت او اهميت لري او حقيقي تهذيب پکې ليدل کېږي، دپښتنوصاف اورښتيا ويل، پخپل عهد اوقول له سراو ماله تېرېدل، له ضعيفانو او بې وزلوسره مرسته او کومک کول داټول هغه صفات او خويونه دي چې پښتانه بې دښتونولۍ ارکان اوشروط ګڼي.
دپښتنوملي تربيه هم پر يوه داسې اساس باندې قايمه ده چې له ننني حيات او ژوندون سره پوره موافقت لري داقوم اوس دېته نه دى محتاج چې څوک ورته دشجاعت او زړورتوب درس ورکړي يابې دزيار ايستلو او زحمت ګاللو لپاره تربيه کاندې ځکه چې دوئ ته خپل مليت داتعليم ورکړيدى چې بايد هېڅ کاورته په دنياکې ګران او مشکل معلوم نشي او له هېچا ځينې بې سترګه ونه سوزي. وګورئ! يوپښتون کله چې خپل ځان ستايي نووايي چې زه اسمان ته تېره غورزوم او سرورته نيسم، صفتونه خو نورهم ډېردي مګر هر قوم او هرڅوک له خپل ملي ذوق اواحساس سره سم يوصفت ځانته غوره کوي اوفخر ورباندې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومعلومه شوه چې پښتنوته له مشکلاتو سره مقابله کول او ګرانوکاروته سرنیول ډېرښه ښکاربږي او داقوم د هرراز سختیو مقابلې ته تیاراومستعددی. دې قوم ته له هرچا ځنې خپل ځان لوړښکاري اوتل پخپل ملیت اوپښتونواله افتخار کوي، دهمدې لامله دقسم په ځای کې وایي:
پښتون به نه یم که داکار مې ونکړ.
نورقومو نه که عزة النفس او ځان ښه ګڼل یاپخپل ملیت باندې فخر کول کسبي زده کوي دوئ ته خپل محیط او ملیت دا ورښیي او بل معلم ته یې هېڅ حاجت نه پېښېږي.
د پښتنو ملیت او ملي اخلاق ددوئ له نامه سره تړلی شی دی.
که څوک دپښتنوپه کلو او قبایلوکې وګرزي دابه ورته معلومه او ځرګنده شي چې پښتانه هغه چاته پښتون نه وایي چې هغه یوازې په پښتو خبرې کولی شي اونه پښتو یوازې ددغو مخصوصو الفاظو اوکلماتو لپاره استعالېږي ځکه چې ددوئ دمحاوراتو او اصطلاحاتو په نا لیکل شوي قاموس کې دا دوه کلمې خوراډېر معاني لري، چې ددې قوم ټول صفات او ممیزات پکې راځي.
نوموږ باید خپل ملي اخلاق اوپښتونواله په ښه شان وروزو او د خپلو تېرو پښتنو هغه خویونه چې باید انسانان او انسانیت ورباندې فخر وکړي تل په نظرکې ونیسو.
زموږ اسلاف او پخواني برسېره په دې چې توره او توریالیتوب ورځنې په میراث پاتې دی دنورو لوړو اوښو صفتو نو خاوندان هم و چې هېڅ قوم کې په طبیعي او غریزي ډول نه لیدل کېږي.
دوئ مهذب او خوشبین و، دوئ پخپل ناموس ډېر ټینګ و او بل چاته یې هم هېڅکله په سپکه سترګه نه کتل، په هر میدان او هرډګر کې دظالمانو دښمن او دمظلومانوملګري و، هر چابه چې دوئ ته ننګ راووړله سراوماله به ورباندې تېرېدل اوهغه به یې تر خپل سیوري لاندې په ډېرښه شان ساته.
خپله سیمه به یې ډېره درنه ساتله او پخپله یوه ولیشت مځکه به یې خپل سرونه ورکول، هېڅکله یې په دنیاکې دبې ننګۍ ژوندون نه کاوه او نه به یې دچاپېغورخپل ځانته پرښوده، خپل نوم ورته له هرچا ځنې ښه ښکاریده او دپښتونولۍ آب وآبرو یې په ډېر ښه شان ساتله، نوموږ باید خپل ټول ملي شیان او ملي اخلاق له هر چاځنې ښه وګڼو او پخپله پښتونواله ونازېږو، کوم طبیعي جوهر او معنوي ښېګڼې چې موږ لرو هغه په بل هېڅ قوم کې نشته او نه یې پیداکولی شي، که څه هم په فن اوصنعت کې له موږ ځینې ډېر وړاندې او مخکښ وي.
نو موږ بایدله نورو اقوامو ځنې فنون او صنایع، علوم اومعارف واخلو د نورو سیاست او معاشرت، کره وړه هرڅه ځانته معلوم کړو مګر د هغوئ په ظاهري ښایست او ښکلیتوب خپل زړه بای نلو او نه خپل ملي ذوق دچاپه تقیلدکې ورکړو، موږ بایدد پښتونولۍ بڼ جوړ کړو او لکه بلبلان دنورو دباغ په ګلانو ونه تېرېږو.
موږ باید دخپلې ملي ژبې له ژوندي کولوسره سم خپل معنویت او ملیت پوره ژوندی کړو او لفظاً و معناً ځانونه پښتانه کړو، موږ باید دخپلې ملي ژبې په فانوس کې د پښتونولۍ رڼا او دعلم وعرفان نور دواړه جمع کړو او پښتو اوپښتونواله یوځای وروزو.
اوعقیده ولروچې زموږ خاوره دتهذیب او ښو صفتونو زانګووه او دتاریخ په حق شهادت دتهذیب پلوشې زموږ د ملک او زموږ دپلرو داعمالو د هنداري څخه په دنیاکې منعکس شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حرکت او وینتوب

لمر ختلی او وړانګې Cې له درونځې نه کوټې ته راپرې وتلې دي. یووړوکې ماشوم چې نوی له خوبه راپاڅیدلی په کټ کې ناست دی او د لمر پلوشو ته هر ساعت لاس وراچوی مګر هېڅ شی لاس ته نه ورځي اوموټی يې هماغسې تش پاتې کېږي دی پدې نه پوهیږي چې دا وړانګې زماپه سترګوکې ځای لري او هېڅا ته لاس نه ورکوي.

او ه! واړه اوکوچنیان څه عجیبه طایفه ده او څنګه شیانو پسې هڅه کوي. دوی چې کله خپل ځان په هنداره کې ووینې هم لاس وراچوي او منګولې ورسره لګوي، دوی ته خپل ځان هم پردی ښکاري او دخپل سرخولۍ هم دبل ګڼي که ښه فکر وکړو مونږ هم لکه دوئ له خپل ځا ن سره په جګړه اخته یو او په همدغسې شیانو پسې هڅه کوو خو دومره فرق شته چې دوئ ته خپل شی هم دبل ښکاري او مونږ د نوروما ل هم خپل ګڼو، دوئ په ورنې کې کلک تړلی وي سره له دې لاس اوپښې خوزوي او خپل ځان خلاصوي مګر مونږ بې تړلو هم هېڅ حرکت نه کوو او ځای په ځای پراته یو. هو! مونږ او واړه دومره ډېر فرق نلرو که مونږ هم لکه دوئ د خپل ځان او وطن لپاره څه کارنشو کولی یاواړه یو اویا ویده.

هو! خوب هم یوعجیب کیفیت دی. یوه شپه چې زه په درانه خوب ویده وم او تندې راباندې ډېره غلبه کړې وه نوما به لوی لوی سیندونه او ولې لیدلې اوهر ساعت به مې اوبه څښلې خومړیدم به نه اوتنده به مې نه ماتېدله، کله به مې په لویو ډنډوکې لمبل او کله به مې په لوی سیندکې غوټې وهلې، مګرله خوبه راپاڅېدم لاس مې هم لوند نه و او سخت تږی وم.

دویدو قومو نو ټول کارونه به البته همدغه شان وي چې هېڅ نتیجه به نلري، دوئ به ګمان کوي چې مونږ کارکوو او ګرزو مګرپه حقیقت کې به ځای په ځای پراته وي او هېڅ به پې نه وي کړی.

خوبونه هم ټول یو راز نه دي ځنې خلک ویده دي او په خوب کې خبرې کوي، بعضې لا داسې هم وي چې له ځایه پاڅېږي او ګرزي مګر ویښ نه وي. دچا خوب ډېرزیات او درونډ وي چې په چیغو هم نه راویښېږي او ځینې کسان په یوه نرې ګنګوسې ویښ شي، نو ویښول که څه هم دویښوونکی کاردی مګر دویدو حا ل پکې ډېر تاثیر لري همدغه سبب دی چې دیوه ځای شاعران ډېر ژر خپل قام ویښولی شي او دبل ځای شاعران دا افتخار نشي ګټلی او دشورنارې یې دهواپه امواجوکې بې فایدې ورکیږي.

ویښول هم ډېر اقسام لري سړی ټول خلک په یوشان نه ویښوي، کشرانو ته سړی نارې وهي اوښوروي یې مګرځینې کسان په چاپې کولو او کښېمنډلو بیداریږي. پدې عصر کې چې ویښتوب ترهرڅه ضروردی باید هېڅوک ویده پاتې نشي، هرڅوک که دخپلو خواخوږو په نارو نه ویښیږي نودښمنان یې دبرچوپه څوکو ویښوي، اوهسې یې نه پرېږدي، نو باید ویښ شومګر داسې ویښ نه لکه واړه هلکان چې له یوه خوبه راپا څیدلي او په بل شان خوب کې پراته دي.

لاس اوپښې ښورول ضروردي خوداسې نه چې سړی د وړانګو په نیولو خپل وخت تېرکړي، وړانګې هم سړی نیولی شي او پوره استفاده ورځینې کیږي مګر هله چې سړی پوره ویښ وي او دزړه سترګې یې هم غړولې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوئېدل او جدیت

لکه چې دباغ بوټي اونیالګي ورځ په ورځ لوئېږي او وده کوي همدغه شان انسانان هم د رشد او تکامل لورته روان دي، مګر هېڅوک دا مسیر په سترګو نشي لیدی او هره شیبه یې په تفاوت نه پوهېږي، کله چې نباتات له مځکې نوي راځګ شي له خاوروسره برابروي او ښه لانه لیدل کېږي.
مګر څه موده وروسته ښایسته ډېرلوی شوي وي او ښه وده یې کړې وي، دا لویوالی یوځل نه پېښېږي بلکې له ابتدا ځنې په یوه داسې تدریجي صورت جاري وي چې څوک یې هره ورځ فرق نشي محسوس کولی مګر هېڅوک ورځنې انکار هم نشي کولی، دنیاهم له خپلو ټولو موجوداتو سره همدغه شان د ترقۍ په لور روانه ده که څه هم مونږ پکې پټې سترګې پراته یواو حرکت یې نه وینو دغه نشو و نما چه په کائناتو کې په طبیعي صورت جریان لري او هېڅوك یې مخه نشي نیولی کله کله دبعضې عواملو په اثرکې له طبیعي حاله وزي او تغیر پکې پېښېږي.
هو! انسان دا اقتدار لري چې د طبیعت سیرد خپل تدبیر په مرسته ګړندی کړي او پخپله روزنه او زیار یو باغ ډېر ژر سمسور کاندي دانسان جدیت او فعالیت هم په حقیقت کې همدغه معنی لري چې دی له طبیعت سره یولاس شي اوخپل تاثیر څرګند وښیي.
کله کله سړي پدې راز بحثونو کې له ځینو کسانو اوري چې په هر کارکې اعتدا ل ښه دی او ډېره بېړه ښه نه ده .
هو! اعتدا ل ښه دی اوپه هېڅ کار کې دومره بېړه نه ده په کار چې سړی پخوا له فکر کولو یوه کارته ملاوتړي او داسې منډې پکې ووهي چې په یوه شیبه کې ځان دومره ستومانه کړي چې بیا دوه ساعته ځای پرځای پروت وي او دحرکت نه وي مګر داسې هم باید ونشي چې سړی اعتدا ل دځان لپاره پلمه کړي او ټول کارونه طبیعي جریان ته وسپاري.
وګورئ! اوسپنه یانور فلزات پس له ډېرو قرنو اوپېړیو دیوه مناسب حرارت اوطبیعي تحول په اثرکې داصلاحیت پیداکوي چې بعضې الات او اسبابونه ورځنې جوړشي، مګر کوم وخت چې صنا عتي فابریکو او دانسان لاس ته راورسېږي ډېر ژر هر راز تحولات قبلوي او دانسان جدیت او فعالیت ته ځان تسلیموي.
نو دطبعیت سیر همیشه پداسې طور جارې وي چې لیدل کېږي نه مګر دانسان دفعالیت اغېزه ښکاره اوڅرګند وي.
په هرځای او هر مملکت کې چې دجدیت څرخونه په بېړه چلېږي هلته په ټولو شعبوکې ښکاره پیشرفت لیدل کېږي او ورځ په ورځ په کارونوکې تفاوت محسوس کېږي نوباید هر سړی دخپل جدیت او فعالیت له مخې هر راز موانع لرې کړي او مخ وړاندې لاړشي، پدې لارکې که سړي ته هر څومره پیچومي مخې ته راشي باید سترګې یې ورته سپینې نشي او اسانه یې وګڼي.
سړی که په یوه قوي زړه او د امکان په سترګه هرشي ته ګوري هغه ته ډېر موانع نه پېښیږي او څه شی یې مخه نشي نیولی، مګرهغه کسان چې ضعیف النفس دي هغوئ پخپله ځانته موانع پیداکوي او دومره اهیمت ورکوي چه داقدام تصورهم نشي کولی. ډېر خلک یوازې دهمدې لامله چې یو کار ورځینې خراب نشي هېڅ کارته زړه نه ښه کوي اوله هرشي ځنې ډډه کوي، زما په خیا ل دغه راز ذهني موانع له ټولو موانعو ځنې ډېر تاثیرلري، څوک چې له خپل پیشرف سره مینه اوعلاقه لري هغه باید دا رازفکرونه بېخي له ځانه لرې کړي او خپل هغه حرکت چې دده د نقصان اوتاوان موجب کېږي هم له سکونه ښه وګڼي.
سړی باید په لوی لاس خپل ځان یابل ته ضرر ونه رسوي مګرله موهوم ضررځنې هم دومره ونه ډارشي چې هېڅ کارته لاس وړاندې نکړي او لاس ترزنې ناست وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان ډېرو زيانو او تاوانو ځينې يوه ډېره قيمتي اومهمه فايده اخلي چې هغه تجربه ده، څوک چې دژوندون په حقيقي مفهوم پوهېدلی وي چې حيات بې له حرکت او جديت ځينې بل شی نه دی او دا هم ورته معلومه وي چې ددنيا ټول ژوندي شيان دهمدغه ورزش په مرسته قوت او طاقت مومي هغه هېڅکله په ځای کښيناسته نه قبلوي.
وګورئ! کوچنيان او واړه دخاپوړو او څخيدلو په ذريعه خپل غړي قوي کوي او په سکون نه راضي کېږي.
داځکه چې دحيات له قانونه خپل سرنه غړوي اوکه هر څومره پخپلو حرکاتو کې تکليف ووينې اوهر ساعت پرمخه ولوېږي بيا راپاڅېږي اوپخپلو پښودرېږي، داګرزيده او ښوريده دوئ خپل کارګني او هېڅکله له خپلې موريا پلار ځينې پکې مرسته نه غواړي.
هرڅوک چې غواړې له خاورو ځينې خپل سر را هسک کړي او پورته شي يا په بل عبارت د بلې ورځې لپاره ځان قوي کړي هغه بايدله دغسې پرزېدلو او ولېدو و نه ډارشي او نه په دا راز واقعاتو چې دحيات په لاره کې هر چاته پېښېږي دومره متاثرشي چې له هرڅه لاس واخلي او په هسې کښيناستو راضي شي.
نواعتدا ل پسندي بايد زمونږ دپياوړو ملکرو دجديت اوفعاليت سير ورو نکړی شي او نه بايد داحتياط نوم په دوئ دومره اغېزه وکړي چې غړي يې بېخې سست شي او هېڅ ونکړي ځکه چې احتياط دېته نه وايي چې سړی هېڅ نه کوي او نه اعتدا ل دغه شی دی لکه چې بعضې خلکو دخپلو داسې حرکاتو لپاره نوم کړی چې په سترګونه ليدل کېږي او نه يې چاته تاثير معلومېږي.
کوم قومونه چې دترقی په لارکې له نورو ځينې وړاندې او دمخه دي که هغوئ داعتدا ل په نامه خپل سيرلږ څه وروکوي او په وقارو متانت د تکامل سير قطع کوي ورته ښايي مګر يوداسې قام چې له نورو ځينې ډېرته پاتې وي هغوئ بايدله منډو کار واخلي اوپه نورو پسې ځان ورسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره ژوندون

دغه شېې او ورځې چې زمانه او وخت بلل کېږي دنړۍ پرټولو موجوداتو باندې راځي اوتېرېږي، مګر کوم تاثېر چې په حيواتانو کې کوي هغه دصحراپه کاڼو کې نشي کولی.

زمانه او وخت دباغ په ونواو بوټو خزان او بهار راولي چې بعضې بوټي ورکوي او بعضې نوی پيداکوي، همدغه شان په حيوانانو کې زړښت اوځواني، قوت او ضعت پېښوي مګر دبيدياکاڼي که هر څومره وخت وربانديې تېر شي هماغه شان وي، د پسرلی نسيم او د مني بادونه پکې هېڅ توپيرنه ښکاره کوي، نوويلی شو چې عصراو زما نه په ژونديو شيانوکې تاثېر کوي او ژوندون هم دزمانی تاثېر قبلولو ته وايي.

هو! زمانه او عصر په ژونديو شيانو کې دهرشي داحساس په اندازه اغېزه او عمل کو ي او په هغه ځمکه کې ښايسته او ميوه داره بوټې زرغونوي چې هلته دحيات ماده او ژوندي ذرات موجود وي، په شنډه مځکه او وچ ډګر کې هېڅکله هغه تاثېر نشي کولی چې په باغ اوبڼ کې يې کوي همدرانګه کوم تاثيرات چې زمانه او وخت دانسانانو په ډله او ټولګي کې لري هغه دغرو او رغوپه حيواناتوکې نلري، نوويلې شو چې انسان د زمانې له تاثيره نسبت ټولوموجوداتو ته زياته استفاده کوي او لکه څنګه چې زمان په ده کې تاثير او عمل کوي، دی هم په زمان کې عمل او اغيزه کوي، همدغه انسان دی چې دده په افعالو اواعمالو يو عصرله بل ځنې بېلېږي او دده په شاهکار يو قرن په بل باندې افتخار اوسرلوړي کوي.

زمانه ځي او تېرېږي مګر دانسان اعما ل او افعا ل له ځانه سره داسې نشي وړی چې دخلکو هېرشي او دچاله ياده و اوزي، زمانه داکولی شي چې انسان له ځان سره ملګری کړي او له دې نړی څخه يې بوزې يا په بل عبارت دده وجود خاورې کړي، مګر دده ښه نوم او ښه عمل هېڅکله او په هېڅ شان نشي محوکولی.

ښايي چې بعضې کسانوته دښه عمل په نسبت دا سودا پيداشي چې موږ ښه عمل څه شي ته وايو؟ او زموږ مقصد پدې ټکي کې څه شی دی؟

ددې پوښتنې ځواب په همدومره لنډ او اسانه ښه وي: هرکارچې دنورو انسانانو په خير اوفايده تمامېږي او خلکو ته يې فايده رسېږي هغه ښه عمل او ښه کارد ی.

زموږ دا لنډ عبارت البته هر راز مادي او معنوي امورچې دبشريت په فايده باندې تما مېږي دښه عمل په نامه خلکوته معرفي کولی شي، همدغه ښه عمل دی چې دبشرپه تهذيب او تمدن کې لويه برخه لري چې بايد زمان اومکان وربانديې فخر اولوړيي وکړي.

دغه راز ښه عمل که هرڅوک پخپلو سوانحو کې لري هغه به اخرت کې هم دده په مخ کې لکه د جنت ښکلې او کلالی حوره ګرزي او دی به ورځنې خوند او حظ اخلي. زموږ دا بحث دژوندون په شاو خوا کې دی اوهغه انسان وربانديې ستايو چې دغه راز ښه عملونه ورځنې پخپل عصر او زمانه کې وليدل شي. موږ مخکې وويل چې ژوندون دزمانې تاثير قبلولوته وايي مګر داد حيواني او نباتي ژوندون تعريف دی چې دانساني ژوندون په نسبت نيمګړی او ناقص معلومېږي. موږ هغه انسان په انساني ژوندون باندې ستايو چه هغه هم د زمانې عمل او تاثير قبلوي او هم پخپله په نورو شيانوکې اغيزه اوعمل کوي موږ هېڅکله هغه قوم يا هغه ملت ژوندی نشو بللی چې زمان وربانديې راځي او تېرېږي او دوئ پکې هېڅ نه کوي.

دغسې عمر يا شپې او ورځې خو په حيواناتو اوباغ و بڼ باندې هم تېرېږي چې هغوئ ورځنې استفاده کوي او لويېږي مګر دغه لوئيده د دوئ کار اوعمل نه بلل کېږي ځکه چې دوئ يوازې دزمانې تاثير قبلوي او پخپله څه نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ غواړو چې انسان پداسې حيات او ژوندون وساتو چې له ده سره وړاو مناسب وي انسان بايد په ديناکې داسې ژوندون وکړي چې دنورو په ژوندون کې هم برخه واخلي او خپل قرن ژوندی کړي.
ددنيا لوی مصلحين او لارښوونکي، لوړ او نوموړي فيلسوفان چې دبشريت کاروان يې دجهالت په توره شپه کې يې په سمه لار روان کړی دی او د جهالت په توره شپه کې يې لکه داسمان ځليدونکي ستوري هرچاته لوری او لودن ښودلی دی چې دبشر دمادي اومعنوي حيات ددوئ مرهون دی او تراوسه پورې ددوئ په نامه په دنياکې ژوندي دي همدوئ د انساني ژوندون مثالونه اوښې ښې نمونې دي چې په لوړ اوتام حيات ستايل کيږي.
دا راز حيات نه دزماني سيلاب وړلی شي او نه يې قرنونه او عصرونه په اثرو باندې خاورې اړولی شي، دا راز ژوندون دومره قدر او قيمت لري چې زمان او مکان ورباندې وياړي او د محکې پله په همدغسې کسانو باندې درنه او سنگينه ده چې پرښتې ورته دلمر اوسپوږمۍ ډيوه په لاس ولاړې دي او نندراه يې کوي.
موږ غواړو چې انسان خپله اندازه اوخپل استعداد په نظرکې ونيسي اوځانته هغسې ژوندون غوره کړي يعني هېڅکله په يو داسې تيټ او ناوړه حيات چې حيوانات او نباتات يې هم لري راضي نشي.
حيات او ژوندون ځانته مدارج او مراتب لري چې موږ يې دلته په نباتي، حيواني اونساني ژوندون ستايو چې نباتي حيات بې شعوره او حيواني حيات ته شعوري ژوندون ويل کيږي. هرکله چې انسان له شعوره ورتېر دعقل او فکر خاوند هم دی بايد د ده حيات او ژوندون هم لکه فانوس دعلم او پوهې په رڼا ښايسته او روښانه وي چې دزمانې په حا ل تاثيروکړی شي او تياره يې په رڼا بدله کړي، همدغه حيات چې هم دزمانې تاثير قبلوي او هم پخپله په زمانه کې تاثير کول دي کامل اوپوره حيات بلل کيږي چې دانسان لپاره مناسب دی. که موږ غور وکړو دمځکې دنورو موجوداتو ژوندون هم په حقيقت کې دانسان په حيات پورې تړلی دی که دانسان حياتي فعاليتونه نه وي، دحيات او ژوندون ماده به دمځکې له مخه که ښکې ورکه نشي نو دومره خو به کمه شي چې له دې وخت سره هېڅ نسبت پيدانکړي، نوانسان بايدلکه لمر يو با حرارته او روښانه ژوندون ولري چې دده په تاثير دمځکې دمخ ټول شيان وروز ل شي او وده وکړي.
هو! انسان بايدلکه لمر داسې وي چې دده په تلو د مځکې نيمه کره د غم او ماتم توړکالي واغوندي او هر څوک دده تګ له دنيا ځنې پوره حس کړي.

د ژوند مقصد

هرسړی چې هرڅه غواړي يا له هر شي سره مينه لري، هماغه شی د ده مقصد او مطلب ياپه بله ژبه خواهش او ارزو بلل کيږي، هغه مين او عاشق چې خپلې معشوقې ته رسيدلی او خپله محبوبه يې په داسې خوشحالۍ په غيږکې نيولې ده چې بې شرابو مست او مدهوش دی يا هغه څوک چې شپه او ورځ يې دشهرت ډګټلو او اعتبار پيداکو لولپاره يوه کړی او لوړې رتبې ته رسيدلی دی، همدارنګه هغه دعلم او عرفان دډيوې پتنګ چې دجها لت په توره شپه يې ځان دمعرفت رڼا ته رسولی دی او له هر چا ځنې خپل ځان مسعود ګڼي داټول په حقيقت کې يې له دېنه چې خپل مقصدته رسيدلي دي بل مفهوم نلري.
نو ددنيا هره خوشحالۍ يوه ګرانه اوقيمتي مرغلره ده چې دمقصد په لمن کې موندل کيږي.
دنيا په حقيقت کې يو نندارتون دی چې انسان ته هر راز ښکلي او ښايسته شيان ورښيي چې هرڅوک له خپل ذوق او خواهش سره سم يوه شي پسې هڅه وکړي او ځان ورورسوي، بلکې انسان لاڅه چې حيوانات او د هوامرغان يې هم هسې نه دي پرې ايښي بورا يې دګل په ګلاليو پاڼو مين کړی او دپتنګ په زړه کې يې دشمع دمحبت ډيوه بله کړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو چې سړی خپلې سترګې نبې وغړوي او هرطرف ته ښه په ځیر ځیر وګوري هرشی او هرڅه دخپل مطلب او مقصد لپاره زیار باسي او په هر شواخون چې وي ځان وررسوی نوبیا ویلی شو چې ژوندون په حقیقت کې د خپل مقصد لپاره حرکت او جدیت دی. خوشحالی یا سعادت هم د مقصد په رسیدلو یا دمقصد دپاره په زیار ایستلو کې دی بلکې هغه کسان چې خپل مقصد ته لانه دي رسیدلي او په لاره کې دي دهغوئ خوشحالتیا لا یو بل شان کیف لري چې په کامیابی کې نه پیداکیږي.

مونږ مخکې وویل چې ژوندون هغه حرکت دی چې دخپل مقصد او مطلب لپاره وي ځکه چې هر حرکت او ژوندون سند او دلیل نشي کیدی، هغه ګټه چې څوک یې له غره ورغړوي اوپه ډېره بېره مخ ښکته راځي یا هغه خزان وهلی پاڼه چې د مني باد یې له ونې بیله کړي او یوه خوا بله خوا یې وړي دا هم حرکت دی خو ژوندون ورته نه ویل کیږي، همدارنګه موټر، بایسکل، طیاره او داسې نورچې دبل مقصد لپاره په حرکت کې دي او پخپله کوم مقصد نلري ژوندن نه بلل کیږي.

موږ دلته په مطلق حرکت کې بحث نه کوو اونه مطلق حیات زمونږ دبحث موضوع ده، زموږ غرض انساني ژوندون او انساني حرکت دی چې عالي یا حقیقي حیات ورته ویل کیږي.

نو هرانسان چې په هغه کې دغه راز حرکت نه وي هغه ژوندوی نه بلل کیږي مګرپه حیواني ژوندون ورته قایلیدی شو. دانسان حرکت دحقیقي ژوندون نښه نه ده هغه انسان چې ګوزنږ و هلی دی او شپه او ورځ په حرکت دی یاد سړو له لاسه او دچا له ډاره لکه پاڼه رپیږي داهم حرکت دی خو دمقصدد پاره نه، همدارنګه هغه څوک چې پټې سترګې پروت دی او په ویدو یوه خوا بله خوا لاس اچوي یا ډېره په ډېره اوري را اوړي دا هم حرکت دی مګرداسې ناقص حرکات د حقیقي او انساني ژوندون دلیل نشي کیدی مونږ هغه انسان ته په حقیقي ژوندون قایلیدلی شو چې په خلاصو سترګو پخپله اراده اومینه دخپل مقصد، خپل ملت او خپل وطن لپاره کار او حرکت کوي او که داسې نه وي نو ددغسې کسانو مرګ او ژوند څه فرق نلري ځکه چې د دغسې کسانو حیات او ژوندون یې له خوراکه بله هیڅ نتیجه نلري، او په دې هرڅوک پوهیږي چې ژوندون ددې د پاره نه دی چه سړی یې یوازې په خوب او خوراك تېر کړي او تش د ژوندون په نامه خوشحا ل وي ځکه چې دا راز ژوندون دحیواناتو په برخه رسیدلی دی چې باید انسان هېڅکله وربانديې خوشحاله نشي.

زموږ له دې تېربحث ځنې به داڅرګنده شوی وي چې زموږ مقصد په دې ویناکې دحقیقي اوانساني ژوندون تعریف او ښودنه ده چې دهر چا ورته پام شي اوپیداېې کړي نو بیا د نتیجې په ډول وایو چې حقیقي یا انساني ژوندون هغه حرکت دی چې دخپل مقصد لپاره وي او هرڅومره چې دسړي مقصد لوړ اوښه وي هغومره یې ژوندون هم ښه او د ستایلو وړ وي.

که دیو سړي مقصد له خپل شخصي مفاد ځنې لوړاو پورته وي یعنې یوازې دخپل ځان په غم نه وي اخته او د اجتماعي سعادت لپاره هم زیار باسي البته ددې سړي ژوندون او حیات ډېرقدر اوقیمت لري چې باید هرڅوک یې وستایي او وربانديې خوشحاله وي ځکه چې حیات دمقصد حاصلو لو وسیله ده او قیمت هم دمقصد په اعتبار ټاکل کیږي مګر دا هم باید ووایو چې لوړاو ښه مقصد هرڅوک دځان لپاره نشي ټاکلی اونه د هر چا سترګې ورباندې ښلي، ځکه چې هرڅوک دخپلې پوهې او خپل فکر په اندازه یوشی خوښوي چې هغه یې مقصد بلل کیږي نوهر څومره چې دیوه سړي تعلیم لوړ وي او تربیه یې ښه وي او په هره اندازه چې د چابصیرت او بصارت زیات وي هماغومره یې مقصد هم ښه اوعالي وي نو مونږ هېڅکله له یوه داسې سړي چې هغه دانفرادي حیات له دایرې ځنې دباندې نه وي وتلی او داجتماعي حیات تصورهم نشي کولی دا امید نشوکولی چې هغه دې یو اجتماعي مقصد ولري اودهغه مقصد لپاره دې زیار وباسي نو زموږ د پوهانو او لیکوالو دا وظیفه د ه چې خلکو ته لوړ اوعالي مقاصد وروښیي اوله اجتماعي حیات سره یې اشنا کړي یعنې دلوړو مقاصدو محاسن او ښېګڼې ورته پوره ښکاره کړي چې هرڅوک په ډېره مینه او محبت دیوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه اولوړ مقصد په لور روان شي او دومره شوق ورسره ولري چې هېڅکله ستړی او ستومانه نشي اونه يې هېڅ راز تکليف او زحمت مخه ونيولی شي.

هو! دپوهانو په برخه له اولې ورځې همدغه وظيفه رسيدلې ده چې دخلکو له ستړګو د جهالت پردې لرې کړي او له درانه خوبه يې را جګ کاندي چه هر څوك د خپل حيات او ژونددپاره حرکت وکړي اوله دغو شپو او ورځو چې په هرچاباندې تېرېږي استفاده وکړي ځکه چې زمانه او وخت په حقيقت کې لکه يو بحر داسې دی چې هر څوک ورځنې دخپل مقصد په اندازه استفاده وکړي څوک ورځنې ښايسته اوقيمتي مرغلرې راوړی او څوک پکې يوازې کبان نيسي بعضې لا داسې هم وي چې بې له اوبو ځښلو نوره استفاده نه کوي.

موږ بايد د زمانې له دريابه پوره استفاده وکړو او په قيمتي مرغلرو پسې لاس وګرزوو.

زموږ ښاغلي اوپوه اديبان بايدلکه دپښتو اوپښتونولۍ حامي خوشحال خان خټک خلکو ته دسعې جدوجهد درس پدې ډول ورکړي.

که غــــوټۍ پســـې وهـــې پــــه لاس بــــه درشــــي
چـــا وې داچــــې پــــه دريـــــاب کــــې ګوهرنشــــته

دا راز صحيح افکار که د چاپه مغزوکې ځای ونيسي او يقين پيداکړي چې په سعيه او کوشش، جدو جهد هر راز مطلب حاصلېږي اوسړی پخپل زيار و زحمت له وخت او زمانې ځنې هرډول مادي او معنوي استفاده کولی شي هغه هېڅکله محروم نه پاتې کېږي او هرو مرو دزمانې له ډک دريابه خپل مقصد او د مراد ګوهر لاس ته راوستلی شي.

ګنهل

شپه ده او داسمان ځليدونکي ستوري درګرده سترګکونه وهي زه پورته پاس په اسمان کې د سپوږمۍ او ستورو ننداره کوم يو بل هلک چې ديوه لوی ډنډ په غاړه ناست دی هماغه سپوږمۍ او رپږدېدونکي ستوري په رڼو او بوکی ډېرښکته دمځکې په تل کې ويني. وګورئ! دانسانانو نظر څومره توپيرلري چې يوشی په يوه وخت کې څوک پاس پخپل سرويني او څوک يې ټيټ په مځکه کې مومي همدغه يوه رڼا ده چې هم پورته په شنه اسمان کې او هم ښکته په مځکه کې ترسترګو کېږي- نه همدغه يوشين ډنډ دی چې هم پاس په سر ولاړ دی او هم ترپښو لاندې ليدل کېږي- مګر که سړی لږ څه د شپږو جهاتو او خواو له قيده ځان خلا ص کړي او دخپلو اعتباراتو له دايرې ځنې بهرشي نوبيا دحقيقت په لويه اولايتناهي فضاکې لوری او لودن ورکوي او خپل ځان هم ورځنې ورکېږي.

نو انسان په حقيقت کې تل دخپل اعتبار او ګمان په نړی کې ژوند کوي او هر څه په هغه جامه کې ويني چې دی يې وراغوندي.

هو! ددنيا ټيټوالی اوپورته والی زموږ سترګو او اعتبار پيداکړيدی او داسره اوشنه رنګونه زموږ د دوو سترګو مولودګڼل کېږي که زموږ اعتبار او ګڼل څه قيمت ونلري سره اوسپين زېړ او ګليټ څه توپير نلري.

موږته خپل ګمان بعضې واړه شيان غټوي او بعضې غټ شيان راته واړه ښکاره کوي، د هرکار ګرانتيا او اسانتيا زموږپه لاس کې ده او دهرشي قيمت او اهيمت زموږ په اعتبار او ګڼلو پورې اړه لري.

همدغه زموږ ګڼل او اعتبار په هر څه کې تاثير کوي او په دنيا کې نوي دودونه او ذهنيتونه پيداکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغه شی دی چې کله انسان له یوموهوم شکل ځنې ویروي اوکله یې دتوپ خولې ته د حملې لپاره تیاروي، دانسان ګمان او اعتبار یوداسې طلسم دی چې که دی یې پخپله مات نکړي هېڅوک یې نشي ماتولی.
نوهرقام او هرملت ترهغه وخته لوړاوغښتلی وی چې پخپل ځان ویسا او اعتماد لري او هرکله چې خپل ځان ضعیف وګڼي نوبیایې هېڅکله پښې نه ټینګېږي اونه دسیالۍ په میدان کې پخپلو پښودریدلی شي.
همدغه سبب دی چې نن دهرملت پوه او پیاوړی واکدارن خپل ملت ته دغرورملي او اعتماد بنفس درس ورکوي او په دغه راز تلقیناتو یکې یو قوي زړه پیداکوي چې بعضې ور ځنې په خودۍ باندې تعبیر کوي او دملتو په لوړوالی او ارتقا کې زښت ډېرتاثیر اواغیزه لري او اجتماعي پوهان یې خورا ډېرستایي ځکه چې حقیقت تریوې اندازې زموږ داعتبار اونظر په واک دی او لوړوالی یا ټیټوالی هم زموږ په لیدو پورې اړه لري.
هو! همدغه انسان دی چې کله حقایق باطلوي او کله دخپل لاس په بتانو خپل ځان غولوي، همدغه انسان دی چې کله سومنات ماتوي او کله یې پخپله جوړوي، همدغه انسان دی چې کله ددین او شریعت له دایرې اوزي اوکله دعرف او عادت په لومه کې داسې نښلي چې هېڅکله ځان نشي خلاصولی.
هو! انسان کله دلاس غوټه په خوله خلاصوي او اسانه کارځانته ګرانوي. کله ډېر مشکل اوګران کارونه اسان شمېري او دخپل ګمان په مرسته یې په اسانه سرته رسوي، نوویلی شو چې دانسان خپل ګمان دده په حق کې منلی او صحیح حقیقت دی او که یوځل پخپل ګمان بدګمان شو نو بیایه هېڅ ځای کې حقیقت نشي پیدا کولی او پخپل وجود هم نه قایلېږي.
نو څومره به ښه وي چې زموږ اوستاسې ګمانونه ښه وي.

زړه او سترګې

کله یوشی په سترګو کې ښه ښکاره شي او په زړه کې ځای ونیسي اوکله زړه یوشی سترګو ته ښه ښکاره کوي- دسترګوکارله ښایست سره دی او د زړه له مینې او محبت سره، کله مینه دښایست په اثرکې پیداشي اوکله دمینې په سبب سړي ته یوشی ښایسته اوګلالی ښکاري. بعضې خلک دي چې زړه یې په سترګو کې دی او بعضې په زړه کې سترګې لري، ډېرځله دسرسترګې غولېږي او لکه وړوکی هلک په یوه ښایسته مارخپل زړه بایلی لکه د هوامرغه شنه پټې ته رابښکته کیږي او د څو دانو لپاره ځان په لومه کې نښلوي مګر دزړه سترګې په داسې شیانو نه غولېږي اوهرشي کې دنقص او مفاد ډېر واړه ذرات ویني، یوازې ظاهري ښکلیتوب او داسې ګلالیتوب نه خوښوي چې عاقبت او نتیجه یې ښه نه وي دغه دسرسترګې چې دلمر او سپوږمۍ په رڼاکې یوشی او بل شی ویني هرڅوک لري، مګر ډېر لږ خلک دي چې دزړه په سترګو څه شی لیدلی شي ځکه چې داسترګې د علم او عرفان رڼا غواړي او بې له دغې رڼاهېڅ نه ویني او ورباندې تورتم وي. کله کله سره د علم له رڼا هم داسترګې څه نه ویني ځکه چې بعضې داسې پردې وربانديې پرتې وي چې بې د هغو له پرېکولو هېڅ کارورځنې نه اخیستل کیږي، داپردې زیاتره د تقلید په سبب پیداشویدي. یا د اوهامو او خرافاتو ګرداو غبارپیداکړی وي چې علم یې هم علاج نشي کولی.
داسترګې دانسان هغه پټ استعداد دی چې په مختلفو نومونو لکه عقل، بصیرت، فکر اوداسې نور ورځنې تعبیر کیږي. اوانسان ورباندې له نورو حیواناتو پېژندل کیږي، انسان باید اورمرو خپلې دغه سترګې وغړوي، اوکار ورځنې واخلي. سترګې پټول چې دپښتنو په محاوره کې لوی عیب دی هغه دهمدغو سترګو پټول او حقیقت ته نه کتل دي. کوم ضعف یا عیب که په دغو سترګو کې وي هغه باید حتماً اصلاح شي ځکه چې ترهرڅه دمخه دغه علاج ضرور اولازم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که داسترګې روغې نه وي دعلم رڼا هېڅ اوبې فايدې ده لکه چې يوه وړانده ته دلمر پلوشې هېڅ دي. ځوک چې داسترګې نلري هغه لکه ښاپيرک دعلم له رڼا تښتي او ځان ورنه پټوي يالکه هغه بوټی چې دلمر رڼا ورباندې بده ګلېږي او په سيوري کې ښه وده کوي دی هم په تورتم اوتياره کې خوښ او خوشحاله وي.

چاچې دزړه له سترګو کار اخيستی او په همدغه نظرېې دنياته کتلی هغوئ ددنيا په صحنه کې ډېرشيان ليدلي اوهرڅه بې پخپله لمن کې راغونډ کړي دي ځکه چې د دې سترګو مخه هېڅ شی نشي نيولی او تر ډېرو لرې ځايو پورې رسېږي که انسان له دې سترګو کاروا خلي او داسترګې وروزي نو خپل وړاندې وروسته حا ل وما ل تريوې اندازې ويني اوخپل ښه او بد ترهغه حده چې دبشر لاس رسېږي سنجولی شي.

ځوک چې داسترګې لري هغه له هغو شيانو چې موږ ته عادي معلومېږي ښه لوړمطالب معلومولی شي او ديوې منې له لويدلو ځنې دمځکې قوه جاذبه معلوموي، دداسې کسانو په نظرکې دونې يوه شنه پاڼه دمعرفت دفتر او کتاب وي چې ډېر حقايق پکې ويني اوښه نتايج ورځنې اخلي.

زه دې پېژنم

که ته سل ځله ځان راته په بل ځير وښيې اوخپله جامه بدله کړي زه دې پېژنم اوپخپل زړه کې ستا حقيقت ته په ځير ځيرګورم. ستا خوښه چې ځان هرڅنګه ښکاره کوې او پخپل ظاهري وضعيت کې هرڅه تغير کوې مګرپدې پوه شه چې نه به دچا په ادارک او بصيرت پرده وغوړوې او نه به خپل حقيقت بدل کړې.

لکه چې يو مين خپله ليلیٰ په لوی ټولګي کې پېژني يا لکه يو حقيقت ليدونکی چې ريا کار زاهد ترسپين ځادر لاندې ويني چې داځوک دی اوځه کوي، همدغه شان ته هم هېڅکله نه پټېږې او زه دې پېژنم.

ته پخپله چالاکۍ خپل ځان بل راز ښکاره کوې او زه هم ستا په مخکې څه نه وايم مګر په زړه کې پوهېږم چې ته ځوک يې؟ ته پدې پوه شه چه ښه لباس، ښه ويناء ښه شهرت، عزت او اعتبار همدارنګه يو هسک او جګ مقام ته ختل هېڅکله دسړي معنوي معيار نشي لوړولی که څه هم دځينو په نظرکې لوړ ښکاري، ته پدې پوه شه چې که خلک ستاله ظاهري حاله متاثر کېږي او تا بيموجبه ستايي داستاينه تاته هېڅ فايده نشي رسولی اونه ستا په حقيقت کې څه تغير او تحول پيښوي.

هو! که يې سل ځله ځوک لعل لعل بولي په ستايلو به لعل نشي کوتي لال

لکه چه يو غمجن سړی پخپله مصنوعي خوشحالۍ ځان نشي خوشحالوی همدغه شان ټول ظواهر د حقيقت په تبديل کې يې دخله اوبې تاثيره دي.

يوټيټ سړی که دغره سر او جګ ځای ته وخېژي هغه ته هرڅه ټيټ ښکاري مګردی هم ټيټ وي او په حقيقت کې هېڅ نه وي لوړ شوی.

نو دا راز لوړوالی بې له دېنه چې د سړي په نظرکې نورټيټ ښکاره کړي او غرورپيداکړي بله فايده نلري.

هو! دا راز لوړوالی سړی له نوروخلکو ځنې لرې کوي او لويوي يې نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقیقت

لکه چې کله کله سړي ته خپله واهمه په توره شپه کې بعضې ډارونکي شان پیداکوي چې هغه یوازې دده په سترګوکې ځاي لري اوبل څوک يې نه ویني، دښمنان او معاندین هم بعضې داسې عیبونه دسړي په شان کې ویني چې نورخلک يې نشي لیدلی او یوازې دهمدوئ تخیل پیداکړی وي، نولکه چې عشق او محبت زموږ سترګې داسې ترې چې دخپل محبوب معائب له محاسنو ځنې نشوبیلولی، حسد او عناد هم زموږ او د حقیقت ترمنځ حایل کېږي او لکه دجهل حجاب ډېر حقایق له موږ ځنې پټوي یاېې په بل رنګ ښکاره کوي.

نونه هغه ستاینه حقیقت لري چې مجنون يې دلیلی دسپي کوي او نه هغه عیب چې دښمنان يې په سړي پسې ترې.

نو تر څو چې موږ خپل ځان دعشق او محبت له پنجو او دعناد او حسد له منګلو خلاص نکړو څنګه به حقیقت ته ورسېږو او په څه شان به دحقیقت په شاوخوا کې ازاد فکر وکړی شو؟

نو ارومرو به یا دعشق او محبت لامله د یوه شي په حق کې خوشبین یو اوښه ګمان به ورباندې کوو یا به دنفرت له کبله بدبین یو چې هېڅکله به محاسن نشولیدلی اوهرشي ته به دبد ګمانۍ په سترګه ګورو. په دغه دواړو حالوکې به موږ ته خپل ګمان حقیقت ښکاري مګرله حقیقت نه به ډېر لرې یو.

زما په ګمان ځنې کسان ډېرزیات غولیدلي دي چې دخپلو عیبو په پلټنه کې خپل دښمنان په حقه ګڼي او داګمان يې کړی چې دښمن لکه ائینه دسړي عیب په ربښتیاني صورت سړي ته ورښیي ځکه چې حسد او عناد ارومرو ددښمنانو ذوق او ذایقه دومره خرابوي چې انګبین ورته سکنجین ښکاره شي لکه چې شیدا وايي:

ګـلـه مـن یـم لـه حاسـده ښـه متـاع کانـدي کاسـده
انګبـیـن سـکنجبین کـا پـه مـزه يـې تریـوجبین کـا

نوکه موږ خپل عیب ددښمن په ذوق پېژنو او د حاسدانو ذایقې ته اعتبار ورکوو، ودې شي چې خپل خواږه تروه وګڼو او ددې په ځاي چې ځان اصلاح کړو له ښو ځنې بدوته واوړو، نوبیابه هم حقیقت ته نه یو رسیدلي او غلیدلي به یو.

هرکله که له دغو شیانو مجرد شو او دخپلو احساساتو او اعباراتو له دایرې بهر شو مګر پدې شرط چې دهمدغې بې اعتباري په نړۍ کې پاتې نشو او لوړ مقام پیداکړو یعنې مایوس نه شو او لا په حقیقت پسې وګرزو ښایي چې هغه وخت موسترګې پخې وي او حقیقت ومومو.

نو زموږ او دحقیقت ترمنځ ډېره لاره ده او هغه وخت وررسېږو چې دجهل له تورتمه و اوزو او د کورکورانه تقلید بوتان مات کړو اوله خپلو هغو نفسي کیفیاتو ځنې هم ځان خلاص کړو چه بعضې شیان موږ ته ښایسته کوي یا يې بد راته ښکاره وي.اوبرسېره پدې دومره تجربه هم حاصله کړو چې ربښتیانۍ او غولوونکې رڼا وپېژنو او پدې پوه شو چې داسمان دغه رانه ستوري یالمر اوسپوږمۍ ولیدونکي او پرېوتونکي دي او یو ه بله رڼا شته چې هغه دزړه په سترګو لیدل کېږي او داټول شیان دهماغې رڼا په اثرکې پیداشویدي، نو حقیقت لکه یوغمۍ ترلوړو غرولاندې نه دی اونه لکه دحیات اوبه په تورتم کې ځای لري چې مونږ يې په هېڅ شان ونه لیدلی شو.

بلکه دحقیقت رڼا دومره ځلانده ده چې بعضې نورشیان هم ځلېدونکي ښکاره کوي او موږ لکه چې دسپوږمۍ په شپه دسحر او سپوږمۍ رڼانشو بیلولی همدغه شان دحقیقت درڼا امتیاز هم نشوکولی که څه هم له هرې خواېې په موږ احاطه کړې او مونږ يې په غیرکې نیولي یو نو موږ هر وخت دحقیقت په رڼاکې یو او هر وخت له خپل فکراو بصیرت سر ه سم یوشي دحقیقت مثل او نظیر یاعین حقیقت ګڼو لکه یو مین چې کله دغره زرکه او کله دباغ سروه دخپلې معشوقې نظیر ګڼي او دهوسۍ سترګې دلیلیٰ سترګې بولي، او ډېر ځله لا خپله معشوقه هم په دغه راز نومونو ستایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوله حقیقته په لوی لاس ځان لرې کوي. انسان ته خدای دا استعداد ورکړی چې په حقیقت پسې د دهر له حلقې او دجامعې او محیط له غولي واوزي ترڅوچې حقیقت پیداکړي او یوه ملت ته دهدایت رڼا شي.

دمحبت رڼا

سړی چې دمحبت رانجه په سترګوپورې کړي هغه بیا هرشی په یوه ښه رڼاکې ویني او دهر شي ښه ډډه ګوري هو! دا راز خلک هېڅ شي ته دتنقید په سترګه نشي کتلی اونه د اعتراض او عیب لټولو افکار ورته پاتې کېږي.
څوک چې دمحبت تراغېزې لاندې راشي هغه لکه بلبل او بورا دګل په یوه پاڼه خوښ او خوشحا ل وي او ټول باغ په همدغه یوه پاڼه کې ویني، هغه هېڅکله د خزان تصور نشي کولی او نه ورته دنیا بې وفا معلومېږي. مینه او محبت هروخت سړي ته د خوشبینۍ الهام کوي او ښه ښه ګمانونه ورته پیداکوي، محبت سړی ړوند او ګنګ کړي چې په سترګو عیب لیدلی اوپه خوله یې ویلی نشي، ځکه چې دهغه زړه لکه یوه پاکه مرغۍ په یوه داسې فضاکې طیران کوي چې هلته دبدګمانۍ ګرد او غبار هېڅ نه لیدل کېږي، دمحبت خاوندان هېڅکله لکه منطقیان د چا د دلایلو منطقي ضعف ته نه ملتفت کېږي او نه دچا وینا ورته دسیاست او منافقت له مخې معلومېږي.
هغه هره خبره رښتیا او صدق ګڼي اوپه هېڅاکې دغدر، خیانت او فریب علامې نشي لیدلی، مینه ناک خلک هېڅکله لکه فلاسفه دعیب او نقصان ذرات په کائناتو کې نه ویني، لکه هغوئ چې دمحبت اوعشق نازک او خوندور کیفیتونه لکه یومین او عاشق نشي حس کولی اوعشق ته مرض یا جنون وایي.
دمحبت لرونکی لکه یو صوفي دمینې په رڼاکې حقیقت ته رسیدلی وي او نورخلک د خپلواو هامو او ګمانو نو په ګرد او غبار کې ورک وي.
که موږ له چاسره مینه او محبت لرو هرومرو به دهغه په حق کې خوشبین یو او لکه پتنګ چې هېڅکله دشمعې حرارت اوسوزیده نشي حس کولی، موږ به هم دخپل محبوب په شاو خواکې هېڅ عیب نشولیدلی مګرڅوک چې دخپلو دوستانو په حا ل کې لکه یو مفتش داسې غوراو تعمق کوي او دهغوئ دملامتۍ لپاره قراین لټوي هغه که څه هم کله کله حقیقت ته رسېږي ډېرځله به پخپل اجتهاد کې سهوه کېږي او ددې لامله چې په سلو کې یو ځل حقیقت ته رسیدلی دی هروخت به خپل فکر صحیح او صایب ګڼي.

شعر او ادب

چپه چپې او قراره قراري ده، د سپوږمۍ په سپینه رڼا د ځڅکې مخ ښایسته اوروښانه دی. هېڅ طرف زوږ او زوګ نشته او دشپې اوله شومه ده. یو ژور لښتی چې په شنه ګیاه پټ او پوښلی دی له اوبونه ډک اوغلی روان دی سړی چې داوضعیت ګوري ګمان کوي چې دا اوبه بې شعوره نه دي چې په عزم او اراده کوم طرف ته ځي.
زه هم په همدغه ګمان ورپسې روان شوم اوتلم، څه شیبه وروسته ګورم چې په یوه شنه باغ کې ګرزم او قدم وهم، پدې باغ کې هر راز بوټي ولاړ دي او دا او به چې له ډېرې مودې را ایسې دې باغ ته راغلې دي د دې باغ په شنو پاڼو، خوږو میوو، ښایسته ګلانو کې یې حلول کړی داشین بڼ او تازه چمن یې دانسانانو او د هوا د مرغانو د پاره سمسور کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اوبه کله دتاک په ژګوکې ننوتلی او ډېر خلک یې پخپل خوند مست کړی او دډېرو نشه یې دبنګوپه پاڼو زیاته کړیده په یوه بوټي کې یې ځان لکه عسل خوږ کړی او په بل کې یې د سرکې تریوالی پیداکړی دی.
دا اوبه برسیره پدې چې ددې میوو او ګلانو دوجود سبب ګرزیدلی دی په عمران او ابادۍ کې یې هم زیاته برخه اخیستی، ددې باغ دیوا ل او ګرد چاپیر سرایونه یې سرته رسولي دي، دې او بو یوازې دمځکې په منځ تردد نه دی کړی، کله یې چې په زړه کې د همدردی حرارت پیداشوی د او قیانوس له دریابه راجګې شوې او په وچو میرو یې درحمت څاڅکي وروليي دي، اوکله د ګل له پاڼو هواته هسکې شوې دي.
همدغه اوبه دی(دنوعیت په لحاظ) چې کله ږلی ورځنې جوړه شوېده او کله شبنم شویدی، همدغه او به دي چې د ډېروخلکو تنده یې ماته کړې او له مرګه یې نجات ورکړی دی او کله یې لوی لوی فرعونان غرق کړیدي.
هو! پدې او بوکې هر راز صلاحیت شته چې کله په تیغ کې ځای نیسي او د توري آب په ځای کوي او کله دګل په پاڼو (ښایسته جامه) کې ننوزي دحسن او جما ل مظاهره کوي، ځینې وخت لا دصدف زړه کې ځان تربیه کړی او دجوهري په دکان کې دتجارت بازار تودوي، ښه فکر وکړئ! په دنیاکې بل شی هم شته چې داټول کارونه ورځنی واخیستل شي؟ هو! شعر او ادب.

شاعر او عالم

دوه شیه دي چې یوه ته شعر اوبل ته حکمت یا علم وایي، یوپه عقلي استدلال او منطقي قیاس دحق او حقیقت اثبات کوي، بل په تخیلي دلایلو اوسحري کیف سړی حقیقت ته رسوي، شعر دعشق او مینې رڼا په زړونو کې پیداکوي او علم وحکمت دعقل په نور ذهنونه روښانه کوي، دا دوه شیه که څه هم دخپل تعریف په لحاظ سره بیل او جلادي، مګر لکه اوبه او هوا کله کله یو په بل باندې بدلیږي او دا دواړه زموږ دحیات لپاره ضرور دي.
نوکیدی شي چې شعر حکمت او حکمت شعرشي، لکه چې زموږ اسماني کتاب هم له ځینو اشعارو په حکمت سره تعبیر کړي او په همدغه سبب زموږ ډېر مشا هیر هم د شعرا په تذکره کې راغلي او هم دعلم او عرفان بیرغ جګوونکي دي، نوهغه څه چې د شاعر له خولې اوریدل کیږي هغه هم حق او حکمت وي مګر دزړه له سوزه سره لکه چې علامه اقبا ل وایي:

حـق اګرسـوزی نـدارد حکمـت اسـت   شـعر میګـردد چوسـوزازدل ګرفـت

نودا باید ومنوچې شعر او حکمت کله لکه دسپوږمۍ اوسحر رڼا چې په یوه افق کې جمع کیږي دا دواړه هم په یوه ذهن او دماغ کې یوځای کیږي چې یو بیان هم شعر اوهم حکمت ګڼل کیږي او یوسړی هم شاعر او هم عالم یا حکیم کیدی شي. مګر له دې خبرې هم باید سترګې پټې نکړو چې شعري تعبیر اوعلمي تعبیر ډېر فرق سره لري، علمي تعبیرله هرې خواپه حق او حقیقت احاطه کړې وي او دقیق نکات هم ورځینې نه وي پاتې، مګر شعري تعبیر اوقافیې په محدوده دایره کې حقیقت ته یو اشارت کړې وي خو دا اشارت لکه د معشوقو سترګک دومره پرکیف او جذاب وي چې له یو ه علمي کنفرانس ځنې عمیق او بادوامه تاثیر لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم او حکمت دحقیقت له مخه ټول لباسونه لرې کوي او پخپله تشریح او تجزیه دیوې موضوع عروق اوشرائین اوټول فقرات ښکاره کوي مګر شعرېې پس له تزئین او ارایش ځنې په یوه ښه لباس کې نیم پټ او نیم لـوڅ ظاهروي چې هر څوک ورباندې زړه بایلي او پرې مین شي. که مونږ د شاعر خاص لفظ د ادب په عام لفظ بدل کړو نو ادبي تعبیر هم لکه شعري تعبیر داسې وي چې په یوه فلسفي اوعلمي تحقیق نه وي بنا، بلکې کله کله په علمي لحاظ غلط هم بلل کیږي.

څومره دمخه ماپه مصري مجلاتو کې یوه جمله د اقتراح په ډول ولیده چې د ښوښو لیکوالو توجه یې ځانته جلب کړې وه او سره له دې چې هر یوه په علمي لحاظ غلطه ګڼلې وه، ښه څه یې پکې لیکلي و. جمله داوه:

عمل څه کوي او موږ کومې خواته بیایي دسعادت لورته اوکه هلاکت ته؟ په دې عبارت کې علم لکه یو قاید داسې ښودل شوی چې موږېې خوزولی یو او چېرته موبیا یي او دا څرګنده ده چې علم دا اقتدار نلري بلکې دیوه موټر یابیړۍ مثا ل لري چې موږ ورباندې خپل ځان یوځای ته رسوو مګر دا جمله سره له دغه علمي نقصانه پخپله ادبي جاذبه لیکوا ل مجبوروې چې په دغه موضوع کې څه ولیکي او هر سړی دې خبرې ته ملتفت کړي چه نن د دنیا متمدن او علم لرونکي قومونه له خپل علم او تخنیکي معلوماتو څخه د خپل استهلاک اوبربادۍ په لاره کې کاراخلي.

نوویلی شو چې اکثره شعري او ادبي تعبیرونه همدغه شان جاذبیت لري او یوې مهمې موضوع ته دخلکو مخه راګرزوي مګر علمي تدقیق پکې نه وي شوی.

هرکله چې موږ تریوې اندازې دشعر او حکمت یاعلم په ټکو لږه رڼا وغورزوله او داخبره مو هم لږه څرګنده کړه چې شعر او حکمت څومره بیلوالی او څومره نږدېوالی لري نو اوس راځو د هغې ورځې بحث ته چې دڅوکسوپو هانو په مجلس کې دشاعر اوعالم په شاوخوا کیده، په هغه ورځ یوعالم چې شعري برخه یې هېڅ نه درلوده شاعرته په همدومره اهمیت قایلیده چې دلږ ساعت لپاره یومجلس تودولی شي چې څوکسه یې خواته یوه شیبه راټول شي اوبس.

ده ویل چې شاعر یو بې ثباته شخص دی چې په یوه اساس باندې نه وي روان او هرساعت یې فکر او حا ل بدلیږي مګرعالم لکه یوغر په هروخت اوهر حا ل کې ثبات او استقامت لري اودیوه فکر خاوند وي.

لنډه یې داچې ده عالم ته داحق ورکاوه چې دیوه قوم مقتداشي او دسعادت لورته یې بوزي مګر شاعرته په دغه مقام نه وقایل له ده ځنې که څه هم چاپوښتنه ونکړه چې دی څه دلایل لري مګر ښایي چې دده دلیل به همداو چې دشعر اساس تخیل دی اوهغه یو اساسی شی نه دی هر ساعت بدلیږي اوبیل رنګ پیداکوي او دعلم اساس هغه یقیني مقدمات او دلایل دي چې عقل یې تزکیه او تصدیق کوي او هره شیبه نه بدلیږي دده دغه وینا دمجلس اکثرو خلکو په ښه وایي اوحق وایي باندې تلقي کړه مګر زموږ د مجلس یو ښاغلی ملګری له شعر او شاعر ځنې تر یوه حده مدافعه وکړه او یوه بل مشرسړی د فیصلې په ډول وویل چې شعر یو قالب دی ښه اوبد، صحیح او غلط هرڅه پکې اچول کېږي نو ښه اوبد یې بد دي. مګر هغه چا چې شعر او شاعر ته په کمه سترګه کتل هغه وویل:

هو! شعریو نیمګړی قالب دی چې حقیقت پکې پوره نه راوړل کیږي. د دې خبرې ځواب خو موږ مخکې ورکړ چې شعریو حقیقت پوره نشي راوړلی مګرداسې جذاب اشارت ورکوي چې تاثیر یې له عام بیان او تعبیر ځینې، ډېر زیات او بادوامه وي نو اوس به راشو دې خبرې ته چې ایا دغه فیصله موږ منلی شوکه نه؟

له دې فیصلې ځنې خومعلومیږي چې شعر دیوه ظرف حیثیت لري چې دارو او ز هر دواړه پکې اچول کیږي او پخپله هېڅ شی نه دی که دفیصله کوونکي غرض همدغه وي موږ هېڅکله دانشو منلی چې شعرلکه یولوښی وګڼو او نور اهمیت ورنکړو ځکه چې شعر پخپله دوا ده چې دوایي خاصیت او تاثیرپکې حلول کړی او یوله بله د هیولی او صورت نسبت لري او که کله کله له شعر ځنې یوضرر ولیدل شي نو دا راز مخالف تاثیر په هره دواکې کله کله دبعضې موجباتو په سبب لیدل کېږي او علم هم ځینې وختونه دفکري او اجتهادي سهوو په سبب ضرر رسوي نو موږ پدې ځای کې هم فیصله کوونکی خپلې فیصلې ته ملتف کوو او هم هغه چا ته چې شعر او شاعر ته په ښه سترګه نه ګوري، وایو چې که دی ټول شاعران په نظرکې ونیسي او یو شاعر دتمامو شاعرانو نمونه ونه ګڼي دی به د فیلسوفانو او متصرفینو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالمانو او حکيمانو په ډله کې ښه ښه شاعران پيداکړي ا و دا به ورته معلومه شي چې شاعر هرومرو دغسې بې ثبات اوبې استقامته نه وي لکه ده چې تصور کړی دی، شاعر هم لکه يو ډېر لوی سړی يوداسې استقامت لري چې نه يې دزمانې بهارله چتې باسي او نه يې خزان سر راټيټولی شي لکه چې رحمان بابا وايي:

لکـه ونـه مسـتقيم پخپـل مکـان يـم کـه خـزان رابنـدې راشـي کـه بهـار

په شاعرانو کې هم لوی لوی خلک اولکه خوشحا ل خان خټک دټينګ عزم خاوندان پيدا کېږي چې نه ددښمنانو لښکرې او نه دحاسدانو خبرې دده په قوي اوغښ زړه کې څه ويره اوحرکت پيداکولی شي لکه چې پخپله وايي:

دعـــــالم ډېـــــرې خبـــــرې ددنيـــــا تـــــورې لښـــــکرې

زړه مـــې نـــه ښـــوري لـــه ځايـــه غرخوهســـې وي کـــه نـــه

که شاعران يوازې دتخيل خاوندان وای او نور اساسی افکارو يې په ذهن کې ځای نه نيولی هېڅکله به لکه اقبا ل ديوه نصب العين او مستقيم فکر خاوند سړی په شاعرانوکې نه پيداکيده اولکه حکيم سنايي او عطار، سعدي او رومي غوندې اشخاص به د شاعرانو په ټولګي کې نه ښکاره کيدل اونه به لکه بوعلي دعميقو افکارو خاوند دشعرويلو اقتدار درلود، شاعر هم انسان دی او انسان ته خدای هر راز استعداد ورکړی، که شاعرله نورو خلکو ځنې زياته برخه نه وي اخيستی نونيمګړی خوبه نه وی پاتې شوی.

دتورې رڼا

د زمانې اميل چې شپې او ورځې يې لکه د زنځيرکړی يوله بله ترلي دي او دشپو او ورځو، مياشتو او کلونو، قرنو او پيړيو په حساب لوېږي او وړې حلقې لري سړی پکې عجيب و غريب واقعات او مختلفې صحنېويني. نن چې موږ داستقلال په نامه يوداسې ورځ لروچې شپه يې هم له نورو ورځونه روښانه ده او ددې ورځې په لمن کې موږ د خپلواکۍ او ازادۍ شرف او وقار موندلی او هرشيبه يې زموږ په نظرکې ډېرقدر او قيمت لري، دا ورځ موږ ته يوه داسې شپه هم رايادوي چې له ډېرې تيارې سترګه په سترګه نه ښکاريده او بيخې تور تم و. داتورتم دسحر او طلسم يوه داسې تياره وه چې مونږ يې په غټو سترګو ويده کړي وو او خلکو به راباندې لوبې کولې، پدې تياره کې به ددې غرو رغو په هغو زمريانو د استعمار لاس راښکول کيده چې پخوابه يې خلک له تش صورت وبرېدل او چابه ورته په زغرد ه نشو کتلی. دې تيارې دپښتو نخوا د آسمان لمنې په تورو وريځو لړلې وې او داسې معلوميده لکه چې پښتانه پاس په اسمان کې يوستوری نه لري. په دغه شپه دبد بختۍ يو ه داسې سيلۍ را الوتې وه چې زمونږ ټولې ډيوې يې وژلې وې او په هېڅ ځای کې داميدرڼا نه ځليده. زمونږ زړونه لکه ساړه نغري له حرارته تش او خالي و اود مليت په کالبوت کې مو د حيات او ژوند ګرمي بيخي لړه وه، پدې وخت کې ناڅاپه زموږ په مخکې يوه داسې رڼا وبريښيده چې زمونږ حا ل او استقبا ل يې روڼ او روښانه کړ او زمونږ توره شپه يې په سحر بدله کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا رڼا زموږ دهغې توري برق اوبرښنا وه چې هروخت وربانديې پښتنو خپله مخه رڼا کړيده او خپلې بدبختۍ تورې تيارې يې پرې ورکې کړيدي.
په دې رڼا کې دومره تودوالی او حرارت و چې زموږ په ګوګل کې يې سره وينه توده کړه او ډېر ژر يې زموږ په حا ل او استقبا ل کې تغير او تحول پيښ کړ.
په دې رڼاکې موږ دحيات هغه اوبه دتورې په خوله کې پيداکړې چې سکندر په تورتم کې لټولې.کله چې موږ له دغې تيارې رڼا ته راووتو او د پښتو نخوا دغرويه څوکو باندې د سعادت وړانګې اوپلوشې وځرکېدې زموږ په زړوکې دحيات مينه، دوطن محبت، د مليت احساس، دعلم اوترقۍ شوق او د ژوندانه ټول صفات او خوهشات پيداشوه، د وطن ښايسته غرونو او شنو ناوونو، ډکو سيندونو او ګڼو ځنګلو زموږ په زړه کې وطني عشق پيداکړ، موږ په همدغه رڼاکې خپل ځان وپيژانده اوپه ځان مو ويسا پيداشوه چې ملي غرور او افتخار هم ورسره تړلی دی.
موږ په دې وپوهيدو چې ددنيا طوفانونه هېڅکله موږ دنړۍ له مخې نشي ورکولی او نه دغه راز لړې او تورې وريځې زموږ دسعادت درڼا مخه نيولی شي.
هو! موږ حق لروچې پخپل قوي او متين موجوديت ونازېږو او وواېو چې موږ هغه خس او خاشاک نه يو چې د حوادثو سيلۍ مو تيت په ترک کړي ځکه چې موږ پخپله پښتو او پښتونواله دهر راز مشکلاتو مقابله کولی شو، او د پښتنو په اصطلاح اسمان ته تېره غورزوو او سرورته نيسو.
موږ هغه ښاغلي پښتانه يو چې ځان راته ډېرلوی او ستربښکاري او دخپلې سيمې درنښت خپل ملې افتخار، دپښتونولۍ ننګ او ناموس دتيرو پښتنو ښه نوم په داسې ډول ساتو لکه چې يو ډېر پاک او له مينې ډك مين دخپل مقدس عشق احترام او حرمت ساتي.
موږ ته دخپل پلارنيکه توره محبوبه ښکاري او هميشه يې لوړوالی او ځليده غواړو، تر څو چې له ځړ اسمانه تندر او ږلۍ اوري اوانسان دخپل اوپردی تميز کولی شي د پښتون توره به لکه يدبيضاپه دنياکې ځلېږي اوټول پښتانه به دتورې په رڼاکې ژوندکوي.
موږ خپل ځان او خپله خپلواکي، خپل پښتني موجوديت ارومرو ساتو او له سروماله وربانديې تېرېږو، مګربايد په دې پوه شو چې موږ داپه څه شان ساتلی شو؟ ددې پوښتنې په ځواب کې څه شی چې زما په نظرکې ډېر مهم معلومېږي هغه زموږملي تربيه پښتني خويونه او پښتونواله ده ترڅو چې موږ پښتانه يو او پښتونولي لرو زموږ د خپلواکۍ اولوړتيا جنډه به ارومرو پورته وي اوپه ازاده هواکې به دازادۍ په وړمه رپېږي، هو! دا رښتيا اوکټ مټ حقيقت دی ترڅوچې ديوه قام په نفسي کيفيت او حا ل کې تغير پيښ نشي د هغوئ په حا ل کې خدای هم تغير نه پېښوي، ترڅو څوک پخپله ځان خاه ته ونه غورزوي لوی ځښتن يې دذلت او انحطاط په کنډو کپروکې نه اچوي زموږ ملي اوپښتني روح په دومره لوړه او هسکه فضاکې ګرزي چې که موږ يې پخپله راښکته نکړو دهېڅا دلينديې غشی نه ور رسېږي اونه دچاله تاثيرلاندې راځي. وروسته تردې چې زه دځان په ساتلو کې پښتني اخلاقوته په اوله درجه اهميت قايلېږم نو بيا علم اودنن ورځې مختلف فنون، ثروت اوبډايي او ځيني نورشيان هم ضروري ګڼم، که موږ علم او بصيرت نلرو خلک موپه سحر اوچل ترخپلې اغيزې لاندې راولي او لوبې راباندې کوي، که موږ شته او ثروت نلرو زما نه مو وړی کوي او د نورو دام ودانې ته موراتيتېږوي، که موږ فن او تخنيک نلرو پخپل لاس ځان اورته غورزو او له ځان سره دښمني کوو، نن خلک دحربي فنونو په قوت داسمان له وريځو اولړو کاراخلي اوپخپلو دښمانو باندې تندراوږلۍ وروي، نن خلک دصنعت اوحکمت په مرسته هغه هوا چې دحيات مهم عنصردی دمرګ اله ګرزوي او ددښمن په حق کې ورځنې د زهروکار اخلي. که څوک غواړي چې په دې عصر کې خپل ځان اوخپله خپلواکي وساتي هغه بايد دومره کامل انسان وي چې خپل هرڅه يې پخپل لاس کې وي او د خپل هر مرض علاج وکړی شي، پدې وخت کې که نور هېڅ نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک دیوه قام دلاندې کولولپاره بعضې داسې مکروبونه دهغوئ په وجود کې انجکش کوي چې ډېر ژر بې ملي وینه فاسدوي او روح بې وژني. نوبرسیره په نورو خبرو نن د ازادۍ ساتلو لپاره ډاکتري هم لازمه ده.

نن ځینې کسان دنورو داسارت لپاره خپل ځانونه ښایسته کوي او پخپل ښکلیتوب ور ځنې زړه وړي نوسړی باید هېڅکله لکه بلبل دچاپه ښایسته ګلانو زړه بای نلي او په پردي باغ کې اسیر نشي بلکه خپل ځان، خپل ملیت، خپل دودونه خپله ناسته ولاړه له هرچا ځنې ښه وګڼي اوخود ي ولري. ترڅو چې یوملت خپلې ټولې نیمګړتیاوې پوره نکړي او خپل ځان د بل له احتیا جه ونه ژغوري هغه په دنیاکې پوره اوحقیقي ژوندون نشي کولی اوپه هرراز چې وي د نورو ترتاثیر لاندې راځي.

سړی باید دې ټکي ته ښه متوجه شي چې انسان چې هرڅومره مدني شوی او مدنیت ته ورنزدې شوی دی هماغومره بې ډار او ویره ورکه شوې او نور ژوندي او زیروح شیا ن بې خپل لاس لاندې کړ ي دي او له خپلې اغیزې لاندې بې راوستلي یعنې انسان دمدنیت په مرسته په وحشت باندې غالب شوی اوقوت بې موندلی لکه چې اوس هم ددنیا متمدن قومونه په وحشیانو اونیم وحشیانو باندې حکومت او حکمراني کوي نو که څوک غواړي چې دنن ورځې د مدني اقوامو ترتاثیر لاندې رانشي باید ارومرو په مدني سیرکې ځان ورسره برابر کړي او تمدن ته په سپکه سترګه ونه ګوري.

په دنیا کې صلح یوطبعي قانون دی او لوی ښتن هم مونږ پوه کړي یو چې دا مځکه د صالحانو میراث دی او صالحان به وربانديې تسلط لري، دلته غرض هغه صلاحیت دی چې دمځکې دمخ حکمراني پرې کېږي چې داصلاحیت داسلام په ابتداکې په عربو کې پیدا شوی او زموږ پښتنو په ملیت اوپښتنولۍ کې اغېزل شوی دی.

موږ باید داصلاحیت هېڅکله له لاسه ونه باسو،او وربانديې ټینګ اوسو، ددې صلاحیت لمړی نښه داده چې موږ په حق او حقیقت ټینګ ولاړیو او ملګرتیابه بې کوو، هېڅکله به مو زړه ته خوف او ویره لارنلري او دضرورت په وخت کې به وینې تویول راته هېڅ ښکاري اوله مرګه به نه ویریږو، بلکه دخپلې اسلامي او ملي لوړتیا دساتلو دپاره مرګ،ابدي ژوندون اوخپل سعات بولو او ددنیا د هر راز سختیو اومشکلاتو په مقابل کې به لکه دخپل وطن لوړاوهسک غرونه په هرمیدان سر لوړی ولاړیو، عزم او اقدام به مو ډېر ټینګ اوکلک وي.

ایثار اوقرباني به ډېرلوی افتخار ګڼو، اتفاق او اتحاد به مو هېڅ شی نشي خرابولی، پخپل مینځکې به یوله بله مینه او محبت، پیرزوینه او رواداري لرو او دخپل مقدس دین اوګران وطن د دښمنانو په مقابل کې به دسختو زړو خاوند یو، دلوی ښتن په ضعیفو مخلوقاتو باندې به زړه سوی لرو، عدل او انصاف به را ته له هر شي ښه ښکاري، د بې ننګۍ ژوندون به په هېڅ شان نه قبلوو او دخپل مقدس اوپاک مقصد لپاره به له سراو ماله تېرېږو، خپل ځان او اولاد به د خدای درضا لپاره قربانوو اوبې له خدایه به بل هېچاته سرنه ټیټوو، دا ځکه چې دخدای له بنده ګي سره بله بنده ګي نه کېږي او نه خدای پاک په دې باندې راضي کېږي چې دده بنده دبل چابنده ګي وکړي.

هو! مومن اومسلمان باید اروم‌رو حر او ازاد وي اوپښتون باید تل ازاد اومستقل وي نو تل دې وي زموږ ازادي اوخپلواکي ا وهمیشه دې وي پښتواوپښتنواله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږ ژوند

غر په غره نه ورځي. اوسړی په سړي ورځي - دهمدغه تک له کبله چې وګړي يې يو له بله لري، سړي ته دنورو ژوندون څه ناڅه ځرګندېږي او راز راز وګړي ويني.

يوه ورځ زه يوداسې سړي کره پېښ شوم چې پوله اوپتې يې هېڅ نه درلوده او په کورکې يې دمړک لکۍ هم نه سپيره کيده.

ده خپلې شپې او ورځې په لو او لور تېرولې او دکاله ټول خرڅوړی يې دومره نه و چې ديوه بډای اوشته من سړي دغاړې کالي شي.

پدې کاله کې بې له سپوږمۍ بله ډيوه نه وه او نه چا بې له خپل لاس او مړونده بلې سرويږدۍ درلوده.

دې سړي په دغه ورځ برسيره پدې چې خپل زوی(کټوری) ته يوه سدرۍ او يوه سره خولۍ راوړې وه کورته يې هم څه غوښه اخيستې وه کټوري چې وروسته له ډېرو وختونو نوې نزۍ خولۍ موندلې او نوې سدرې يې اغوستې ده له هلکانو سره په کوڅوکې منډې وهي کله چې کاله ته راشي او دغوښو کټو په نغري باندې ووينې په منډه بيرته ځي او په نورو هلکانو زيری کوي چې مور نن غوښه پخه کړيده.

هغوئ که څه هم په دغه ورځ لا څه ډېرې ورځې يې غوښه په سترګو نه ده ليدلې، خودپښتنو زامن دي دا ورته ښه نه ښکاري چې ددوئ له کاله نه په بل کورکې ښه څه پاخه شوي وي اونه دا زغملی شي چې دوئ دې له چانه ښکته اوټيت وي.

نو هر يوه به چا يو څه اوچابل څه ښودل اوخپل نکولی به يې ستايه، چابه ويلې چې مور لړمون پوخ کړی و چابه ويلې چې مور نن چرګ باندې کړيدی داخبرې دوئ پداسې خوند کولې لکه چې لګياوي او خوري يې، نه خدايږوپه خوړلوکې يې دومره خوند نشته لکه دوئ يې چې له نوم اخستلو خوند اخلي.

يوازې کټوری له هلکانو سره داخوړې خبرې نه کوي مورېې هم له ښځو سره ناسته ده اووايي: لاړه شم چې دغوښو کټو مې ونه سوزي. غوښه خو نه سوزي، ځکه چې کټو ترخولې له اوبو ډکه ده هغه ترسبا هم نه وچيږي خودا غواړي چې نورې ښځې خبرې کړي، دکټوري پلارچې خپل ګلالی ځوی په ښو کاليوکې ويني، من من غوښې اخلي او په کاليوکې نه ځايږي خوله بلې خواچې دخپلې ښځې زاړه ټيکرى او شکيدلي کميس ته ګوري سوراو تور ټول يې په زړه کې ګرزې خو چې هرڅومره خپلې سترګې يوه خوا بله خوا غړوي داسې څوک نه وينې چې دده زړه پرې ورشي اوڅه پورترې وغواړي.

سره لدې چې پدې کاله کې هېڅ نه و خو خوښي او د ژوندانه خوند پکې زښت ډېر و اوله بډايانو ځنې ددوئ ژوند ډېر خوږ و ځکه چې دشتمنو اوبډايانو زړونه تل هغه څه غواړي چې هېڅکله يې لاس نه ورسيږي.

هو! ددوئ خوښي او زړه ښه والی دومره وړيا نه وي چې په دومره وړو وړو خبرولاس ته راشي، ددوئ سترګې په ټوله نړی هم نه مړيږي دلويو اوشتمنوکورو لاځه چې وړوته هم ډېر خوندور ځيزونه بيخونده شوي وي او وريښمينې ټوټې ورته لکه بيستې داسې ښکاري، ددوئ نرۍ وريجې که هرڅومره غوړې او غوښې پکې ډېرې وي د نورو سوړسک او شنو سبو يا شړومبوته په خوند کې نه رسيږي، نه پوهيږم چې داولې؟ نوښه ده که ښه ځيزونه دنوروپه مخکې ايښي وي خوند خو ددوئ په برخه رسيدلی دی او خوښي هم ددوئ په کاله کې ده.

نه يوازې دا نه، روغتيا اوجوړوالۍ هم دوئ ته ورکړشوی دی، دوئ هېڅکله لکه بډايان په لواړو وريجو اوکلکو غوښو نه نس خوړي کيږي او نه هغومره ژرژر ناروغتيا ورته پېښيږي، دوئ بې تروو ځيزونو، ښايسته ډېره ډوډۍ خوړلی شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوکه نورڅه نه وي دغرو پرګي، نانګه اومونانې، شنې او داسې نور......هم خوړلی شي ځکه چې دوئ لادپستو اوخوندورو خیزونو خوند نه دی لیدلي.
نه نه لیدلي بې دي خو په همدغو ځینې ونوکې لکه چې رحمان بابا وايي:

پتنګانو لره خدا ی په اورکې ورکړ　　هغه عیش چې بې بلبلې په ګلزار کا
خرقه پوشوپه خرقه کې دي موندلي　　هغه حظ چې په دنیاکې دنیا دار کا

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

Bala Dewa

www.ulfat.de

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library